

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 47/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť V. Y., zastúpeného Kubicová, Benkóczki, Baláž – advokáti, spol. s r. o., Záhradnícka 68, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Juraja Baláža, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 113/2013 z 2. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Y. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2014 doručená sťažnosť V. Y., zastúpeného Kubicová, Benkóczki, Baláž – advokáti, spol. s r. o., Záhradnícka 68, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Juraja Baláža, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 113/2013 z 2. októbra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 72/2009 z 12. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 74/2010 z 13. júla 2010 uznaný za vinného z pokusu trestného činu vo forme účasti ako organizátor trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 8 ods. 1, § 10 ods. 1 písm. a) k § 252 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Návrhom doručeným okresnému súdu 19. augusta 2011 sťažovateľ požiadal o povolenie obnovy konania, pričom za dôkaz súdu skôr neznámy označil výpoveď svedka A. K. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že na základe právneho názoru krajského súdu vysloveného v pôvodnom konaní všeobecné súdy pri rozhodovaní o jeho vine na výpoveď svedka A. K. vykonanú na hlavnom pojednávaní 19. novembra 2009 neprihliadali, keďže ju považovali za nezákonnú.

V predmetnej trestnej veci sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 4/201, pričom v odôvodnení vydaného uznesenia v dovolacom konaní (dátum vydania označeného uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľ v sťažnosti neuvádza a nie je ani súčasťou príloh sťažnosti, pozn.), ktorým dovolanie sťažovateľa zamietol (uvedené sťažovateľom na s. 4 sťažnosti, pozn.), okrem iného uviedol: „... *Najvyšší súd Slovenskej republiky preto túto výpoveď svedka A. K. považuje (okrem už výpovedí, ktoré boli prečítané z prípravného konania) za zákonnú a použiteľnú súdmi oboch stupňov pri rozhodovaní o vine.*“

S poukazom na právny názor najvyššieho súdu o zákonnosti, a teda použiteľnosti výpovede svedka A. K. z hlavného pojednávania, sťažovateľ vyvodzuje, že výpoveď svedka

A. K. učinená na hlavnom pojednávaní je novým dôkazom súdu skôr neznámym, ktorý by vzhľadom na jeho rozpor s výpoveďami ďalších svedkov, ako aj vzhľadom na rozpor výpovedí svedka K. z prípravného konania oproti výpovedi učinenej na hlavnom pojednávaní mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Okresný súd uznesením sp. zn. 4 Nt 19/2011 z 2. mája 2013 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 1 Tos 113/2013 z 2. októbra 2013 tak, že ju zamietol.

Krajský súd v napadnutom uznesení okrem iného uviedol:

„.... Úvodom je potrebné uviesť, že okresný súd v uvedenej trestnej veci o povolenie obnovy konania rozhodoval celkom trikrát.

Okresný súd Bratislava II na verejnom zasadnutí konanom 17. 4. 2012 pod sp. zn. 4 Nt 19/2011 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného V. Y. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Bratislava II vedenej pod sp. zn. 3 T 72/2009 ako nedôvodný zamietol.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 25. 7. 2012 sp. zn. 1 Tos 52/2012 bolo citované uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušené a vec vrátená Okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Uznesením Okresného súdu Bratislava II zo 6. 12. 2011 sp. zn. 4 Nt 19/2011 bolo podľa § 400 ods. 1 Tr. por. z dôvodu § 394 ods. 1 Tr. por. návrhu odsúdeného V. Y. na povolenie obnovy konania vyhovené a súčasne boli zrušené výroky o vine a treste rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 12. 4. 2010 sp. zn. 3 T 72/2010 ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave z 25. 2. 2013 sp. zn. 1 Tos 7/2013 bolo citované uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušené a vec opätovne vrátená Okresnému súdu Bratislava II na nové konanie a rozhodnutie.

Uznesením Okresného súdu Bratislava II z 2. 5. 2013 sp. zn. 4 Nt 19/2011 bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného V. Y. na povolenie obnovy konania zamietnutý. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že výpoveď svedka A. K. zo dňa

19. 11. 2009 je zachytená v spisovom materiáli, je zistiteľná z obsahu spisu, preto ani napriek názoru Najvyššieho súdu SR o jej zákonnosti a použiteľnosti pri rozhodovaní o vine (teda názoru odlišného od názoru Krajského súdu v Bratislave), túto výpoveď nemožno považovať za nový dôkaz alebo novú skutočnosť, ktoré by boli súdu skôr neznáme. Okrem toho predmetná výpoveď menovaného svedka K. je výpoveďou takého charakteru, že nie je možné vyvodiť záver, že táto by bola takým faktorom, ktorý by umožnil spochybnenie záveru o primeranosti trestu, prípadne dokonca záveru o vine odsúdeného.

... Vzhľadom na to, že JUDr. Iveta Zelenayová a JUDr. Kamil Ivánek sú podľa Základných zásad všeobecne platných pre Rozvrh práce Krajského súdu v Bratislave na trestnoprávnom kolégiu v kalendárnom roku 2013 podľa bodu VIII – 6 rozhodovania o obnove konania s poukazom na ustanovenie § 397 ods. 2 Tr. por. vylúčení, o obnove konania rozhodovala predsedníčka senátu s členmi zastupujúceho senátu.

... Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku stanovuje formálne podmienky tzv. *iudicium rescindens* (obnovovacie konanie) – existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu.

Rozhodovanie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnou podmienkou spočívajúcou v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania, vyhodnotiť vplyv nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania nemôže hodnotiť novoobjavené dôkazy z hľadiska ich hodnovernosti, pretože takéto hodnotenie by slúžilo ako podklad pre nové rozhodnutie o vine. Napriek tomu je v tomto štádiu rozhodovania potrebné, aby súd vyhodnotil nový dôkaz z hľadiska jeho novosti a spôsobilosti odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Je dôležité pripomenúť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch.

V nadväznosti na práve uvedené krajský súd vo vzťahu k výpovedi svedka A. K. uvádza, že je pravdou, že tento bol dňa 19. 11. 2009 (č. l. 2300) na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom vypočutý a je pravdou aj to, že v uznesení krajského súdu zo 17. 3. 2010 sp. zn. 4 To 39/2010 sa konštatuje, že uvedená výpoveď svedka je podľa jeho názoru nezákonná. Následne bol uvedený svedok vypočutý súdom prvého stupňa po zrušení predchádzajúceho rozsudku vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom 14. 4. 2010, na ktorom využil svoje právo a odmietol vypovedať v dôsledku čoho boli jeho výpovede z prípravného konania z č. l. 791 – 795 a č. l. 796 – 799 prečítané. V ďalšom svojom uznesení už Krajský súd v Bratislave a to dňa 13. 7. 2010 pod sp. zn. 4 To 74/2010 konštatuje, že čítaním výpovede svedka A. K. z prípravného konania bolo napravené procesné pochybenie súdu prvého stupňa. Súčasne krajský súd rozoberá dôkaznú situáciu v tom smere, že okrem výpovede svedka K. z prípravného konania sú tu výpovede svedkov B., Š., P., K. a A., ktorí tvrdenia svedka K. potvrdzovali.

Správne je preto konštatovanie súdu prvého stupňa, že neboli zistené fakty skôr neznáme, ktoré by samostatne alebo v spojení s už zistenými okolnosťami odôvodnili iné rozhodnutie o vine odsúdeného. V základe ide o dôkaz, ktorý bol známy už v pôvodnom konaní a odsúdený s poukazom na tvrdené rôzne nepresnosti v konaní a procesnoprávne pochybenia sa vlastne snažil známemu dôkazu – výpoveď svedka K. dať iný význam a hodnotenie. Týmto postupom však odsúdený principiálne sleduje vlastné prehodnotenie dôkazov vo svoj prospech, čo je iste v intenciách jeho pôvodnej obhajoby legálne, ale po právoplatnosti odsúdenia tomuto zámeru nemôže slúžiť inštitút mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je obnova konania. Tento inštitút je striktne viazaný na preukázanie nových skôr neznámych dôkazov, čo v rozhodovacej veci sa nestalo realitou.

Účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného trestného stíhania ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu akým tieto hodnotil súd v pôvodnom konaní. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť, ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať.“

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd ako súd dovolací nebol oprávnený skúmať skutkový stav veci, ktorý zistili sudy prvého a druhého stupňa. Z tohto dôvodu nepripustenie obnovy konania za daného procesného stavu je podľa jeho názoru prakticky odmietnutím spravodlivosti a trvá na tom, že na základe právneho názoru vysloveného najvyšším súdom ako dovolacím súdom je potrebné na výpoveď svedka K. z hlavného pojednávania, na ktorú sudy neprihliadali, hľadieť ako na nový dôkaz.

Sťažovateľ tiež poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 To 17/1997, podľa ktorého *„Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.“*

Sťažovateľ ďalej namieta, že rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 1 Tos 7/2013 z 25. februára 2013, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, bolo vydané senátom krajského súdu, ktorému predsedala JUDr. Iveta Zelenayová. Označená sudkyňa podľa tvrdenia sťažovateľa nebola oprávnená v konaní o povolenie obnovy konania rozhodovať, keďže bola zo zákonných dôvodov z takéhoto rozhodovania vylúčená, vzhľadom na skutočnosť že 17. marca 2010 rozhodovala o odvolaní sťažovateľa vo veci samej v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 39/2010, pričom práve v uznesení zo 17. marca 2010 krajský súd uviedol, že na výpoveď svedka K. z hlavného pojednávania nemožno prihliadnuť, keďže ide o dôkaz nezákonný.

Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza, že *„na túto závažnú procesnú chybu Krajský súd v Bratislave vo vzťahu k existujúcim predchádzajúcim rozhodnutiam vôbec nereagoval, iba konštatoval, že JUDr. Zelenayová je vylúčená v danej veci konať. Nič to nemení na skutočnosti, že rozhodnutie, ktorým bola povolená obnova konania bolo v mojom prípade zrušené nezákonným spôsobom z dôvodu, že vo veci rozhodoval sudca, ktorý bol zo zákona vylúčený v tejto veci konať. Krajský súd v Bratislave na tieto skutočnosti v napadnutom rozhodnutí neprihliadol.“*

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Bratislave uznesením spis. zn.: 1 Tos 113/2013 zo dňa 02. 10. 2013 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02. 10. 2013 č. k.: 1 Tos 113/2013 sa v plnom rozsahu zrušuje.

Sťažovateľovi sa v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy SR priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 50.000,- eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť sťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 331,12 Eur (2 úkony právnej pomoci á 130,16 Eur + 2 x 7,81 Eur režijný paušál + 20 % DPH) na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, pričom jeho kľúčová námietka je založená na tvrdení, že v dôsledku právneho názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu o zákonnosti, a teda aj použiteľnosti výpovede svedka A. K. z hlavného pojednávania konaného 19. novembra 2009 v jeho trestnej veci, je potrebné na výpoveď označeného svedka z hlavného pojednávania hľadieť ako na nový dôkaz súdu skôr neznámy. Za týchto okolností mali podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy jeho návrhu na povolenie obnovy konania vyhovieť.

Na podporu svojho tvrdenia sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 To 17/1997, podľa ktorého *„Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú*

predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.“

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00 atď.).

Ústavný súd pri preskúmaní uvedenej námietky sťažovateľa vychádzal z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu citovaného v časti I tohto rozhodnutia a na tomto základe konštatuje, že je primeraným spôsobom odôvodnené, nemožno ho považovať za arbitrárne ani za vymykajúce sa z obvyklej rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Za týchto okolností ústavný súd nemá dôvod na to, aby do záverov krajského súdu, ktoré sú zrozumiteľné, presvedčivé a z ústavného hľadiska akceptovateľné, akýmkoľvek spôsobom vstupoval.

Ústavný súd v zhode s právnym názorom vysloveným krajským súdom zastáva názor, že výpoveď svedka A. K. nemožno považovať za dôkaz súdu skôr neznámy v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže tento dôkaz bol všeobecným súdom konajúcim

v trestnej veci sťažovateľa známy už v čase ich rozhodovania v pôvodnom trestnom konaní. Všeobecné súdy však na tento dôkaz vzhľadom na ich názor o jeho nezákonnosti neprihliadali.

Takúto právnu situáciu nemožno ani podľa ústavného súdu kvalifikovať ako existenciu nového dôkazu v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že krajský súd mal výpoveď svedka K. z hlavného pojednávania považovať za nezákonnú z dôvodu, že svedok výslovne neuviedol, že svoje právo vypovedať nevyužíva. Otázka posúdenia zachovania zákonom ustanoveného procesného postupu pri výsluchu svedkov a otázka použiteľnosti svedeckej výpovede z pohľadu posúdenia jej získania zákonným, resp. nezákonným spôsobom, sú otázkami procesnými. Nejde tu o nový dôkaz, ktorý súdu nebol skôr známy. Navyše, z citovanej časti napadnutého uznesenia vyplýva, že všeobecné súdy v rámci rozhodovania v pôvodnom konaní v trestnej veci sťažovateľa prihliadali na výpovede svedka A. K. z prípravného konania.

Taktiež treba v posudzovanej veci prihliadnuť na skutočnosť, že podľa názoru krajského súdu bola vina sťažovateľa preukázaná aj výpoveďami ďalších svedkov (B., Š., P., K. a A.), teda nielen svedka K., čo nasvedčuje tomu, že by nebola splnená ani materiálna podmienka obnovy konania, teda že sťažovateľom tvrdený nový dôkaz by nebol spôsobilý privodiť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa.

Na posudzovanú vec nie je podľa názoru ústavného súdu aplikovateľný ani sťažovateľom citovaný právny názor vyslovený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 7 To 17/1997, z ktorého vyplýva, že za dôkaz súdu skôr neznámy môže byť považovaný aj dôkaz, ktorý síce v pôvodnom konaní vykonaný bol, „... *ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov*“. V posudzovanej veci totiž neexistuje obsahovo odlišná výpoveď svedka K., a teda nejde o právnu situáciu, na ktorú najvyšší súd poukázal vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7 To 17/1997.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje aj na skutočnosť, že predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu v konaní o povolení obnovy konania (teda uznesenie sp. zn. 1 Tos 7/2013

z 25. februára 2013) bolo vydané senátom, v ktorom rozhodovala sudkyňa JUDr. Zelenayová, ktorú podľa jeho názoru nemožno považovať za zákonnú sudkyňu. Táto námietka je z hľadiska preskúmania uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tos 113/2013 z 2. októbra 2013 podľa názoru ústavného súdu právne irelevantná, keďže medzi ňou a napadnutým uznesením krajského súdu neexistuje žiadna príčinná súvislosť. Z priloženej dokumentácie totiž vyplýva, že napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Tos 113/2013 z 2. októbra 2013 bolo vydané senátom zloženým z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Blažovej a zo sudkýň JUDr. Ľudmily Králikovej a JUDr. Denisy Mészárosovej, t. j. nebolo vydané za účasti sudkyne JUDr. Zelenayovej, ktorú sťažovateľ spochybňuje.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014